

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.535 van 24 januari 2012
in de zaak A. 198.480/XIV-32.844**

In zake : Michel ANNOT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carl Raymaekers
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Deken De Winterstraat 26
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 februari 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 7 december 2010 van de directeur van de gevangenis te Hasselt waarbij aan Michel Annot de tuchtstraf van een maand individueel regime wordt opgelegd van 7 december 2010 tot en met 6 januari 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 209.853 van 17 december 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mathieu Langerock, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Eline Van Der Auwera, die loco advocaat Carl Raymaekers verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat de feiten betreft, wordt verwezen naar 's Raads arrest nr. 209.853 van 17 december 2010.

IV. Bevoegdheid van de Raad van State

Exceptie van onbevoegdheid van de Raad van State

De aangevoerde exceptie

4.1. De verwerende partij werpt in haar laatste memorie een exceptie van onbevoegdheid van de Raad van State op. Zij zet uiteen dat de beslissing tot foullering op het lichaam een loutere ordemaatregel is, ingegeven door de bezorgdheid voor de orde en de veiligheid binnen de strafinrichting. De Raad van State heeft zich in het verleden zonder rechtsmacht verklaard om kennis te nemen van ordemaatregelen die tot doel hebben om de veiligheid in de inrichting te vrijwaren en kan zich over de wettelijkheid van een dergelijke ordemaatregel niet uitspreken. De verwerende partij werpt voorts op dat het tijdens de foullering aantreffen van verboden substanties deel uitmaakt van de feitenvinding in het kader van de tuchtprocedure. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State komt het enkel aan de gevangenisdirectie toe om de feiten vast te stellen. Bovendien leidt onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal, op basis van de rechtspraak van het Hof van Cassatie, enkel tot bewijsuitsluiting in drie gevallen: wanneer de naleving van bepaalde vormvoorwaarden op straffe van nietigheid is voorgeschreven, wanneer de begane onrechtmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast en wanneer het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces. Te dezen valt het bewijs, zelfs indien het onrechtmatig zou zijn verkregen, niet tot de voornoemde categorieën.

Beoordeling

4.2. Huidig beroep heeft niet de beslissing tot foullering op het lichaam van de verzoeker tot voorwerp, maar de tuchtsanctie waartegen op ontvankelijke wijze een beroep bij de Raad van State werd ingesteld. De bestreden tuchtsanctie is gesteund op bevindingen die het gevolg zijn van de foullering op het lichaam. Indien blijkt dat deze bevindingen op een onwettige wijze tot stand

zijn gekomen, dringt zich de vaststelling op dat de bestreden tuchtsanctie op een onwettige grondslag berust, wat, ongeacht de door de verwerende partij aangevoerde rechtspraak van het Hof van Cassatie met betrekking tot bewijsuitsluiting en niettegenstaande de vaststelling van de gevangenisdirecteur dat er geen reden was om te twijfelen aan het correcte verloop van de fouillering, tot de nietigverklaring van deze beslissing dient te leiden, tot de vaststelling waarvan de Raad van State bevoegd is.

De exceptie is ongegrond.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gemis aan belang

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoeker stelt in zijn verzoekschrift belang te hebben bij het annulatieberoep. Het opleggen van een tuchtsanctie heeft tot gevolg dat hij volledig ten onrechte in zijn bewegingsvrijheid in de gevangenis werd beperkt doordat hem een maand individueel regime werd opgelegd. De opgelegde tuchtstraf heeft, zelfs nadat zij ten uitvoer werd gelegd, alsnog haar invloed. Aan de ene kant kan de gevangenisdirectie bij een nieuwe tuchtprocedure rekening houden met de bestreden beslissing. Aan de andere kant kan de houding van de verzoeker een rol spelen bij het toekennen van uitgaansfaciliteiten of strafuitvoeringsmodaliteiten.

5.2. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gemis aan belang op. Zij betoogt dat de verzoeker in gebreke blijft om haar belang te bewijzen bij de nietigverklaring van een handeling waarvan de gevolgen zijn verstreken en waarvan zij niet verduidelijkt in welke mate deze gevolgen haar schade zouden blijven berokkenen. De vernietiging zou voor het verleden in rechte geen enkel

rechtstreeks gevolg meer hebben. Voor de betrokken periode kan geen ander regime meer worden georganiseerd. Dit zou niets veranderen aan de rechtstoestand van de verzoeker. Het belang moet ook bestaan op het moment van de uitspraak. Naar de toekomst toe kan de bestreden sanctie geen negatieve gevolgen hebben voor de verzoeker. Artikel 47 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf bepaalt uitdrukkelijk dat een tuchtsanctie geen tegenaanwijzingen vormt voor een beslissing tot toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten.

5.3. De verzoeker voegt in zijn memorie van wederantwoord en zijn laatste memorie niets aan zijn eerder betoog toe.

5.4. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie zich naar het oordeel van de Raad van State te gedragen.

Beoordeling

5.5. Het rechtens vereiste belang gaat niet teloor door het enkele feit dat de bestreden beslissing is uitgevoerd en haar effect heeft gehad, zo niet zouden vrijwel alle annulatieberoepen, zeker deze tegen beslissingen met een in de tijd beperkte uitwerking of geldingskracht, bij gebrek aan belang onontvankelijk worden. De verzoeker beschikt in elk geval over een moreel belang om de beslissing aan te vechten waarbij middels een tuchtsanctie zijn gedrag in de strafinrichting wordt afgekeurd.

De exceptie is ongegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

6.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 108, § 2, van de basiswet van 12 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden (hierna: de basiswet).

Hij zet uiteen dat de wetgever uitgegaan is van het uitzonderlijk karakter van de foullering op het lichaam en dat het niet zijn bedoeling was te stellen dat de gedetineerden zich bij een onderzoek aan de kledij systematisch moeten uitkleden. In zijn geval is hem een foullering opgelegd die omschreven wordt als een volledig onderzoek aan de kledij maar die eigenlijk een foullering op het lichaam is, aangezien hij zich volledig heeft moeten uitkleden. Hij verwijst wat dat betreft naar de kritiek van juridische commentatoren op een arrest van het hof van beroep te Brussel van 11 december 2007 en naar een arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 17 maart 2010 waarbij ingegaan wordt op de kritiek. Hij is van oordeel dat, nu de bestreden tuchtstraf werd opgelegd op basis van een dossier waarin geen afzonderlijk gemotiveerde beslissing van de gevangenisdirecteur gevoegd werd waarbij de lichaamsfouille werd toegelaten, zij genomen is met miskenning van artikel 108, § 2, van de basiswet.

6.2. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker vanuit twee foute premissen vertrekt, met name dat men bij een volledig kledijonderzoek naakt voor de penitentiaire ambtenaar dient te verschijnen en dat artikel 108 van de basiswet verbiedt dat de gedetineerde al zijn kledij moet uitdoen en aan de penitentiaire ambtenaar moet afgeven ter controle. Het middel mist feitelijke grondslag. De basiswet streeft twee doelstellingen na. Enerzijds heeft de gedetineerde recht op een menswaardige behandeling en respect voor zijn persoon, anderzijds dient de maatschappij haar veiligheid te garanderen. De wetgever heeft

de doelstelling van handhaving van de orde en veiligheid uitdrukkelijk in de wet ingeschreven (artikel 2 van de basiswet). De wetgever wil de “aantasting van het eergevoel” in de mate van het mogelijke beperken en de “ingrijpende maatregelen” aan strengere voorwaarden koppelen. De wet zelf bevat weliswaar geen definitie van de begrippen “fouillering op het lichaam” of “onderzoek aan de kledij”, wel geven de voorbereidende werken aan wat dient verstaan te worden onder “fouillering op het lichaam”. De wetgever stelt in de voorbereidende werken dat het de praktijk van de “intieme fouillering” strenger wil regelen. De wettelijke regeling van de “fouillering op het lichaam” slaat dus op de “intieme fouillering”. Zo definieerde het Hof van Cassatie in een arrest van 27 oktober 1987 het onderzoek aan het lichaam in het kader van artikel 90bis als volgt : “In die optiek is het onderzoek aan het lichaam te onderscheiden met het onderzoek aan de kledij, waarbij elke exploratie van de intieme delen of zelfs elke betasting van het lichaam uitgesloten is. Het feit dat de gedetineerde veelal verzocht wordt zich ook van zijn ondergoed te ontdoen, doet aan de bovenstaande redenering geen afbreuk”. De wetgever heeft in de basiswet geen nieuwe definities opgenomen over het begrip “fouillering op het lichaam”. Het is correct te stellen dat onder dit begrip de mate van de aantasting van het geslachtelijk schaamtegevoel determinerend is. De wetgever had het immers in de voorbereidende werken over “intieme fouillering” (...). De wetgever heeft de “intieme fouillering” of de “fouillering op het lichaam” dus gezien als een exploratie van het lichaam (zonder aanraking). De fouillering op het lichaam gaat minder ver dan wat mogelijk is in het kader van een onderzoek aan het lichaam in de zin van artikel 90bis Sv. Bij een “fouillering op het lichaam” is er immers in de praktijk geen sprake van aanraking andere dan visuele inwendige schouwingen. De ratio legis is dat de aantasting van de lichamelijke integriteit en het schaamtegevoel in de mate van het mogelijke moet worden beperkt. De fouillering op het lichaam gaat volgens de wet niet noodzakelijk gepaard met ontkleding. Ontkleding is niet het onderscheidend element. Een fouillering veronderstelt dus niet dat men naakt is. Omgekeerd : het is niet omdat men naakt is dat men te maken heeft met een fouillering op het lichaam. Ontkleding is niet uitgesloten bij onderzoek aan de kledij. Uit de wet zelf blijkt zeer duidelijk dat het onderscheid bestaat in het voorwerp van het onderzoek. In

het ene geval is dat het onderzoek van de kledij en in het andere geval het onderzoek van het lichaam. Het enkele feit dat men naakt is, is niet het onderscheidend criterium dat in de wet is opgenomen. Men kan bezwaarlijk stellen dat het schaamtegevoel wordt aangetast, wanneer men niet aangeraakt wordt en het nazicht van de afgifte van alle kledij zeer discreet gebeurt. In een kritiek wijst L. HUYBRECHTS erop dat het EHRM zich duidelijk heeft uitgesproken in die zin dat enkel bijzondere ingrijpende en potentieel vernederende acties een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 17 maart 2010 is gebaseerd op een foutieve voorstelling van de feiten. Het hof van beroep had geloof gehecht aan een verhaal waarbij de privacy en de lichamelijke integriteit van de gedetineerden bij een volledig onderzoek aan de kledij grovelijk met de voeten werden getreden. Andere rechtspraak achtte de toepassing van het volledig onderzoek aan de kledij niet in strijd met artikel 108 van de basiswet. Bij een onderzoek aan de kledij wordt het lichaam nooit onderzocht. Het volledige onderzoek aan de kledij geschiedt met respect voor de integriteit van de gevangene. De gedetineerde neemt plaats in een douchecabine of achter een kamerscherm, hij geeft zijn kledij af over de deur van de cabine of over het kamerscherm en er is visuele controle of wel alle kledij is nagezien. Bij de opleiding worden hierover de volgende instructies gegeven: aan de gedetineerde wordt gemeld dat er visuele controle op afgifte van alle kledij zal gebeuren; de gedetineerde gaat dan met de rug naar de cabinedeur gaan staan, met de armen naast het lichaam; men meldt de gevangene dat de cabinedeur zal worden geopend; de cabine wordt enkel geopend om te zien of alle kledij is afgegeven; de kledij wordt vervolgens nagezien en vervolgens teruggegeven. Enkel de beambte die van hetzelfde geslacht is als de gedetineerde vergewist zich ervan dat alle kledij is afgegeven. De getuige doet geen onderzoek en kijkt niet na of alle kledij is afgegeven en ziet de gedetineerde dus niet naakt. Hij is enkel aanwezig als waarborg dat het onderzoek correct verloopt. Het volledig onderzoek aan de kledij geschiedt op respectvolle wijze. Het volledig onderzoek aan de kledij is essentieel verschillend van de fouillering op het lichaam: enkel de kledij wordt onderzocht, niet het lichaam. Het lichaam wordt niet onderzocht op aanwezigheid van voorwerpen, de gedetineerde dient niet zijn haar los te maken, de gedetineerde

wordt niet uitgenodigd om zijn voetzolen te tonen, noch de mondholte, noch de andere zichtbare lichaamsholten worden onderzocht, de gedetineerde dient niet voorover te buigen, rond te draaien en enkele malen door de knieën te gaan, de gedetineerde dient zijn geslachtsdelen niet te tonen, de gedetineerde mag zelfs eenvoudig met de rug naar de beambte staan en moet zich niet geheel naakt tonen aan de twee personeelsleden. De doelstelling van de basiswet wordt gerespecteerd. Het volledig onderzoek aan de kledij wordt enkel doorgevoerd indien het door de vereisten van orde en veiligheid vereist wordt. Dit gebeurt wanneer de gedetineerde in contact is gekomen met de buitenwereld. De organisatie van het onderzoek aan de kledij is derhalve proportioneel.

6.3. De verzoeker voegt in zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie niets wezenlijks toe. Hetzelfde geldt voor de laatste memorie van de verwerende partij.

Beoordeling

7.1. Artikel 108, §§ 1 tot 3, van de basiswet van 12 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerde bepaalt:

“§ 1. De gedetineerde mag wanneer dit in het belang van de handhaving van de orde of de veiligheid noodzakelijk is, aan zijn kledij onderzocht worden door daartoe door de directeur gemandateerde leden van het bewakingspersoneel, overeenkomstig de door hem gegeven richtlijnen.

Dit onderzoek heeft tot doel na te gaan of de gedetineerde in het bezit is van voorwerpen of substanties die verboden of gevaarlijk kunnen zijn.

§ 2. Indien er individuele aanwijzingen zijn dat het onderzoek aan de kledij van de gedetineerde niet volstaat om het doel, zoals omschreven in § 1, tweede lid te bereiken, kan de directeur, bij afzonderlijke beslissing, een fouillering op het lichaam bevelen, zo nodig met ontkleding en het uitwendig schouwen van de openingen en de holten van het lichaam. De fouillering op het lichaam mag enkel plaatsvinden in een gesloten ruimte bij afwezigheid van andere gedetineerden en moet uitgevoerd worden door minimum twee daartoe door de directeur gemandateerde personeelsleden van hetzelfde geslacht als de gedetineerde.

§ 3. Het onderzoek aan de kledij en de fouillering op het lichaam mogen geen tergend karakter hebben en dienen te geschieden met eerbiediging van de waardigheid van de gedetineerde.”

7.2. In de parlementaire documenten over die bepalingen (inzonderheid Parl. Doc., Kamer van Volksvertegenwoordigers, 2000-2001, stuk 50 - 1076/001) wordt aan het onderscheid tussen het onderzoek aan de kledij en de fouillering op het lichaam volgende commentaar gewijd:

a) in de toelichting bij artikel 105 dat artikel 108 van de basiswet geworden is (pag. 250):

“Tussen onderzoek aan de kledij en fouillering op het lichaam bestaat een belangrijk gradueel verschil.

Het onderzoek aan de kledij houdt in dat de kledij betast en doorzocht wordt met het doel na te gaan of de gedetineerde daarin of daaronder voorwerpen of substanties verborgen heeft die verboden of gevaarlijk zijn. In dat verband kan men een persoon wel van zijn overkleding laten ontdoen, zonder hem evenwel te kunnen verplichten zich te ontkleden tot op het lichaam.

De fouillering op het lichaam is een maatregel die verder gaat. Deze maatregel laat niet alleen toe om de gedetineerde te verplichten zich tot op het lichaam te ontkleden, maar zelfs om de openingen en de holten van het lichaam uitwendig te schouwen. De gedetineerde kan op grond hiervan uitgenodigd worden om zijn mond te openen en te tonen dat hij hierin niets verbergt, of om zich voorover te buigen opdat de fouilleerders door uitwendige schouwing zouden kunnen nagaan of hij tussen de dijen geen voorwerpen of stoffen verbergt die verboden of gevaarlijk zijn.”.

b) in het algemeen deel van de memorie van toelichting bij hetzelfde artikel 105 wordt erop gewezen dat de fouillering op het lichaam, omdat zij “op zich reeds een aantasting van het eergevoel inhoudt”, “een veel ingrijpender maatregel” is dan het onderzoek aan de kledij bij bepaalde activiteiten, en derhalve niet routinematig uitgevoerd mag worden (pag. 179), en er wordt voorts gesteld (pag. 182):

“De intieme fouillering van gedetineerden is, sinds het drugprobleem zijn intrede heeft gedaan in de gevangenissen, een ingeburgerde praktijk geworden, alhoewel daarvoor bezwaarlijk een wettelijke grondslag voor gevonden kan worden, wat uiteraard in contrast staat tot de strenge wetgeving die in het Wetboek van Strafvordering het onderzoek aan het lichaam regelt (art. 90bis Sv.)

Teneinde te vermijden dat een praktijk, die in de realiteit van de penitentiaire praxis in sommige gevallen als een noodzaak wordt beschouwd, zich in feite toch zou doorzetten, zonder enige wettelijke grondslag, leek het verkieslijker desbetreffende een beperkende regeling voor te stellen.

Artikel 105, § 2, eerste lid, bepaalt thans dat indien er individuele aanwijzingen zijn dat het onderzoek aan de kledij van de gedetineerde niet volstaat om het doel, zoals omschreven in § 1, tweede lid, te bereiken, de directeur bij afzonderlijke beslissing een fouillering op het lichaam kan bevelen, zo nodig met ontkleding en het uitwendig schouwen (d.i. zonder aanraking van het lichaam, in welk geval gesproken zou moeten worden van het onderzoek aan het lichaam, dat door artikel 90bis Sv. wordt geregeld) van de openingen en de holten van het lichaam.”.

7.3. Uit de voormelde stukken blijkt duidelijk de bedoeling van de wetgever om de aan een gedetineerde opgelegde verplichting om zich tot op het lichaam -dit wil zeggen geheel- te ontkleden (in de Franstalige toelichting bij artikel 105 wordt gesteld: “obliger le detenu à se deshabiller complètement”), hetgeen impliceert dat zulks ook effectief gecontroleerd wordt, als een fouillering op het lichaam te beschouwen, ook wanneer er geen inspectie gebeurt van de intieme delen. Die uitlegging van de wet wordt versterkt door de vaststelling dat de wetgever ook het bevel om de mond te openen als een fouillering op het lichaam heeft aangemerkt, hetgeen evident een minder ingrijpende aantasting van het eergevoel inhoudt dan een verplichting om zich geheel naakt te laten bekijken.

In het arrest van 17 maart 2010 van het hof van beroep van Antwerpen, dat de verzoeker voorlegt, wordt dan ook zeer terecht overwogen (pag. 16-17):

“Het leidt geen twijfel dat de wetgever zich, bij het maken van het onderscheid tussen de paragrafen 1 en 2 van het artikel 108 Basiswet, liet leiden door de mate waarin het schaamtegevoel of het eerbaarheidsgevoel van de onderzochte persoon gekrenkt kan worden.

Het leidt geen twijfel dat het schaamtegevoel of het eerbaarheidsgevoel van de te onderzoeken persoon meer gekrenkt wordt bij een volledige ontkleding naar aanleiding van een onderzoek aan de kledij dan bij een niet ontklede fouillering op het lichaam.

Lezing van de voorbereidende werken op de Basiswet wijst uit dat het onderzoek van de kledij (waarvan sprake in art. 108 § 1 van de Basiswet) inhoudt dat - zonder afzonderlijke gemotiveerde beslissing van de directeur - enkel de kledij betast en doorzocht mag worden met het doel om na te gaan of de gedetineerde daarin of daaronder voorwerpen of substanties verborgen heeft die verboden of gevaarlijk zijn. In dat verband kan men een persoon wel van zijn overkleding laten ontdoen, zonder hem

evenwel te kunnen verplichten zich te ontkleden tot op het naakte lichaam.

(...) en verder (pag. 18):

Zoals hoger reeds werd uiteengezet houdt het onderzoek aan de kledij waarvan sprake in art. 108 § 1 van de Basiswet (dit wil zeggen zonder afzonderlijke gemotiveerde beslissing van de gevangenisdirecteur) slechts in dat de kledij betast en doorzocht wordt, waarbij men een persoon zich wel van zijn overkleding mag laten ontdoen, maar waarbij die persoon niet kan verplicht worden zich te ontkleden tot op het naakte lichaam.

De fouille van de kledij zoals die thans door geïntimeerde wordt uitgevoerd, te weten met volledig uitkleden van de gedetineerde tot op het naakte lichaam zonder dat er een afzonderlijke gemotiveerde beslissing is van de directeur, is dan ook strijdig met de tekst zelf van de Basiswet, met de geest van de Basiswet en met de uitdrukkelijk geformuleerde bedoelingen van de wetgever.”.

7.4. Het argument van de verwerende partij dat het EHRM enkel bijzonder ingrijpende en potentieel vernederende acties als een schending van artikel 3 EVRM aangemerkt heeft, doet niets af aan de vaststelling dat de wetgever duidelijk blijk gegeven heeft van de bedoeling om een ontkleding tot op het naakte lichaam als een ernstige aantasting van de persoonlijke waardigheid te beschouwen en dergelijke fouillering afhankelijk te stellen van een voorafgaande toelating van de gevangenisdirecteur.

7.5. Te dezen staat buiten betwisting dat de verzoeker gedwongen werd zich volledig uit te kleden zonder de vereiste voorafgaande toelating.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 7 december 2010 van de directeur van de gevangenis te Hasselt waarbij aan Michel Annot de tuchtstraf van een maand individueel regime wordt opgelegd van 7 december 2010 tot en met 6 januari 2011.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 januari 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen